

Teleklagenævnet

Udvalget for Videnskab og Teknolo
UVT alm. del - Bilag 171
Offentligt

Teleklagenævnets årsberetning 2005

Bredgade 43
DK-1260 København K

Tlf 3392 9700
Fax 3392 9988

10. marts 2006
J.nr. 720-2006-001

Teleklagenævnet er nedsat med hjemmel i lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet, jf. lovbekendtgørelse nr. 784 af 28. juli 2005 med senere ændringer.

Nævnet, der er udpeget af ministeren for videnskab, teknologi og udvikling, bestod ved udgangen af 2005 af professor Palle Bo Madsen (formand), vicepræsident Mette Christensen (næstformand), professor Jens Arnbak, vice-direktør Per Borggaard, lektor Villy Bæk Iversen, koncerndirektør Per Ladegaard og direktør Jakob Lyngsø.

Nævnet modtog i beretningsperioden i alt 10 klager. Endvidere overgik syv klager, som nævnet modtog i 2004, til behandling i nævnet i 2005. Nævnet modtog i samme periode otte høringshenvendelser – primært fra Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling - vedrørende udkast til lovforslag eller udkast til bekendtgørelser.

Nævnet har afholdt tre møder i beretningsperioden.

Nævnet traf i 2005 afgørelse i 12 klager, heraf gav nævnet klageren medhold i seks klager¹ og delvist medhold i en klage. Tre klager blev hjemvist til IT- og Telestyrelsen til fornyet behandling. Nævnet gav ikke klagerne medhold i de øvrige to klager.

¹ En af klagerne vedrørte flere klagepunkter, se s. 3-5. Klageren fik medhold i et klagepunkt, et andet blev hjemvist til IT- og Telestyrelsen til fornyet behandling. Styrelsen meddelte efterfølgende, at man ikke ville foretage sig videre i den hjemviste del af klagen.

De klager, nævnet behandlede, vedrørte følgende forhold:

Klage fra en privat abonnent over IT- og Telestyrelsens afgørelse af 30. juni 2004 vedrørende lukning af hans telefonforbindelse og opsigelse af hans abonnement foretaget af TDC Totalløsninger A/S (herefter benævnt TDC) (j.nr. 722-2004-069).

En privat abonnent klagede over, at TDC havde lukket hans telefonforbindelse og opsagt hans abonnement. Teleselskabet havde bl.a. begrundet sin handling i klagerens chikanerende opførsel, misbrug og forstyrrelse af det offentlige telenet. IT- og Telestyrelsen havde i sin afgørelse truffet beslutning om, at TDCs lukning af klagerens fastnettelefon og opsigelsen af hans abonnement ikke var i strid med TDCs forpligtelser i henhold til forsyningspligtlovgivningen eller med TDCs abonnementsvilkår. På baggrund af de oplysninger, der forelå i sagen, fandt et flertal af nævnets medlemmer, at TDCs abonnementsvilkår ikke indeholdt den fornødne hjemmel til at lukke for klagerens telefonforbindelse og dermed heller ikke til at opsigelse klagerens abonnementsaftale. Flertallet var endvidere af den opfattelse, at spørgsmål af denne karakter burde indbringes for domstolene. Dette flertal fandt, at klageren skulle have medhold i klagen, således at det blev pålagt TDC at åbne for telefonforbindelsen igen og på ny indgå en abonnementsaftale med klageren. Et medlem af nævnet fandt, at TDCs abonnementsvilkår indeholdt den fornødne hjemmel for TDC til at lukke for telefonforbindelsen og opsigelse abonnementet. Medlemmet mente derfor, at IT- og Telestyrelsens afgørelse skulle stadfæstes. Nævnet traf afgørelse i overensstemmelse med stemmeflertallet og gav klageren **medhold** i klagen.

Klage fra teleselskabet Hi3G Denmark ApS (herefter benævnt 3) over IT- og Telestyrelsens afgørelse af 5. november 2004 vedrørende påbud om overholdelse af udbudsbekendtgørelsens regler om bindingsperioder (6 måneder) (j.nr. 718-2004-065).

Teleselskabet 3 klagede over, at IT- og Telestyrelsen havde påbudt selskabet at overholde reglerne om bindingsperioder i udbudsbekendtgørelsen,² idet styrelsen fandt, at 3s udbud af mobiltelefoner, der var SIM-låst til selskabet i 12 måneder, var udtryk for en indirekte abonnementsbinding, der gik ud over udbudsbekendtgørelsens bestemmelser om en maksimal abonnementsbinding på 6 måneder. Teleselskabet 3 gjorde derimod gældende, at spørgsmålet om selskabets udbud af mobiltelefoner skulle bedømmes efter konkurrenceretlige regler. 3 mente, at forholdet ikke var reguleret af telelovgivningen, herunder udbudsbekendtgørelsen, der efter selskabets opfattelse alene omfattede abonnementsspørgsmål. 3 fandt, at IT- og Telestyrelsen ikke havde kompetence til at tage stilling til det omtvistede spørgsmål om 3s udbud af mobiltelefonapparater. På baggrund af en samlet vurdering af sagen fandt to nævnsmedlemmer (herunder nævnets næstformand, der fungerede som formand), at det ikke med den fornødne sikkerhed kunne lægges til grund, at spørgsmålet omkring 3s konkrete forretningsmodel for udbud af mobiltelefoner, der var SIM-låst i 12 måneder, kunne vurderes ud

² Bekendtgørelse nr. 666 af 10. juli 2003 om udbud af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester.

fra telelovgivningens regler³, herunder om en 12 måneders SIM-lås på et mobiltelefonapparat fra 3 kunne betragtes som en indirekte binding i telelovens forstand. De to nævnsmedlemmer fandt derfor ikke, at IT- og Telestyrelsen havde haft tilstrækkelig kompetence til at træffe den påklagede afgørelse. To medlemmer af nævnet fandt, at den påklagede afgørelse skulle stadfæstes, fordi 3s udbud af mobiltelefoner, der var SIM-låst i 12 måneder, efter deres opfattelse var udtryk for en sådan indirekte abonnementsbinding, at dette forhold faldt ind under udbudsbekendtgørelsen. Der opstod hermed stemmelighed, men da formandens stemme er udslagsgivende ved stemmelighed, traf nævnet afgørelse om, at give 3 **medhold** i klagen.

Klage fra TDC Totalløsninger A/S (herefter benævnt TDC) over IT- og Telestyrelsens afgørelse af 9. november 2004 vedrørende en anmodning fra Tele2 A/S om adgang til produktet 'hvilende abonnement' i overensstemmelse med telelovgivningens regler om samtrafik (j.nr. 721-2004-068).

IT- og Telestyrelsen havde i en afgørelse truffet beslutning om, at et hvilende abonnement var omfattet af et PSTN⁴-standardabonnement i henhold til samtrafikbekendtgørelsen⁵ og dermed af begrebet tjenesteudbyderadgang, som nærmere fastlagt i bekendtgørelsen. TDC havde som begrundelse for sin klage anført, at et hvilende abonnement ikke kunne anses som en integreret tillægstjeneste til TDCs PSTN-abonnement, hvorfor det ikke var omfattet af de produkter, som TDC var forpligtet til at tilbyde Tele2 i gensalg. På baggrund af det foreliggende materiale i sagen fandt nævnet, at det af samtrafikbekendtgørelsens ordlyd samt bekendtgørelsens bilag 1 klart og utvetydigt fremgik, at ydelsen "hvilende abonnement" ikke skulle anses for en naturlig del af et PSTN-standardabonnement og dermed ikke var et samtrafikprodukt, der var underlagt samtrafikreguleringen i telelovgivningen. Nævnet traf herefter afgørelse om at give TDC **medhold** i klagen.

Klage fra TDC Totalløsninger A/S (herefter benævnt TDC) over IT- og Telestyrelsens afgørelse af 22. november 2004 vedr. ændringer i gældende standardaftale om samhusning (j.nr. 721-2004-060).

TDC klagede over IT- og Telestyrelsens afgørelse af 12. november 2004, hvor TDC blev pålagt at fjerne en række afsnit i den gældende standardaftale om samhusning. IT- og Telestyrelsen og Konkurrencestyrelsen havde tidligere gennemgået standardaftalen, uden at dette havde givet anledning til bemærkninger. Efterfølgende var IT- og Telestyrelsen imidlertid blevet opmærksom på, at TDCs praktisering af aftalen virkede stærkt forsinkende på indgåelse af aftaler om samhusning mellem TDC og de øvrige operatører, hvorfor styrelsen den 28. april 2004 af egen drift påbegyndte en undersøgelse af spørgsmålet. På baggrund af undersøgelsen krævede styrelsen, at der blev foretaget ændringer i standardaftalen på tre punkter. *For det første på-*

³ Efter nævnets afgørelse blev truffet, er regelsættet ændret, jf. bekendtgørelse nr. 638 af 20. juni 2005 om udbud af elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, § 8, stk. 2.

⁴ Public switched telephone network

⁵ Bekendtgørelse nr. 930 af 19. november 2002 om samtrafik m.v.

lagde styrelsen TDC at fjerne en bestemmelse i aftalen om, at en operatør ved bestilling af samhusning og intern kabling på TDCs lokaliteter skulle afgive *en erklæring* om samhusningens karakter ved anvendelse af en såkaldt deklarationsformular. *For det andet* krævede styrelsen, at TDC fjernede en bestemmelse om, at det blandt andet var en forudsætning for samhusning, at der ikke i operatørens samhusning optrådte udstyr og centraler, som ikke *hovedsagelig* blev benyttet i tilknytning til en eller flere samtrafiktafalter mellem operatøren og TDC. *For det tredje* krævede styrelsen et afsnit i aftalen fjernet, som indeholdt et vilkår om, at en operatør, som ønskede en intern kabling med en tredjepart på TDC lokaliteter, skulle sikre, at der til TDC blev fremsendt en erklæring om tredjepartens anvendelse af kablingen. Styrelsen frafaldt imidlertid dette krav, idet der under sagens forberedelse for nævnet ikke længere syntes at være uenighed mellem parterne herom. Som begrundelse for den trufne afgørelse anførte styrelsen, at den samlet set fandt, at TDCs praktisering af selskabets samhusningsaftaler skabte utilsigtede begrænsninger i konkurrencevilkårene for selskabets aftalepartier i strid med samtrafiklovgivningens overordnede formål om skabelse af et velfungerende konkurrencebaseret telemarked med fair konkurrence og økonomisk effektivitet, jf. bl.a. lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet § 1 og ULL-forordningens artikel 1⁶.

Nævnet **hjemviste** spørgsmålet om anvendelse af deklarationsformularen til fornyet behandling i IT- og Telestyrelsen. Nævnet fandt, at styrelsens afgørelse led af betydelige sagsbehandlingsmangler, og begrundede hjemvisningen med, at ifølge forvaltningslovens § 24 skal en begrundelse for en afgørelse indeholde dels en henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen er truffet, dels om fornødent en kort redegørelse for de oplysninger om sagens faktiske omstændigheder, der er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen. I den forelagte påklagede sag var IT- og Telestyrelsens afgørelse udelukkende begrundet ved en henvisning til formålsbestemmelserne i henholdsvis teleloven og ULL-forordningen. Det var nævnets opfattelse, at formålsbestemmelser på grund af deres ubestemthed ikke i sig selv kan udgøre en fyldestgørende begrundelse for forvaltningsretlige afgørelser, men at de alene kan have betydning for fortolkningen af egentlige hjemmelsbestemmelser. Nævnet fandt derfor ikke, at styrelsens afgørelse opfyldte forvaltningslovens krav til en gyldig begrundelse.

På baggrund af det materiale, der var fremlagt i sagen, lagde nævnet endvidere til grund, at styrelsens antagelse om, at anvendelsen af deklarationsformularen havde forsinket TDCs behandling af anmodninger om adgang til samhusning, udelukkende syntes baseret på udsagn fra de øvrige operatører, uden at styrelsen havde anmodet om nærmere dokumentation for udsagnet, endsi- gade havde foretaget en selvstændig efterprøvelse af disse. Nævnet gav TDC **medhold** i klagen for den del af styrelsens afgørelse, der vedrørte pålægget til TDC om at fjerne bestemmelsen i standardaftalen, hvorefter operatørernes samhusning hovedsagelig skulle anvendes i forbindelse med samhusningsaftaler med TDC. IT- og Telestyrelsen havde krævet, at TDC

⁶ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2887/2000 af 18. december 2000 om ubundet adgang til abonnentledninger.

fra standardaftalen fjernede en bestemmelse om, at det var en forudsætning for samhusning af udstyr og centraler på TDCs lokaliteter, at der ikke i operatørens samhusning optrådte udstyr og centraler eller dele heraf, som ikke *hovedsagelig* benyttedes i tilknytning til en eller flere samtrafikaftaler mellem operatøren og TDC. Styrelsens afgørelse på dette punkt var ligesom det foregående begrundet med henvisning til formålsbestemmelserne i teleloven og ULL-forordningen. Nævnet fandt med samme begrundelse som angivet ovenfor, at afgørelsen af dette spørgsmål tillige var mangelfuld. Nævnet var i øvrigt enig med TDC i, at selskabet ved at stille krav om, at det samhuste udstyr *hovedsagelig* blev benyttet i tilknytning til den pågældende operatørs samtrafikaftale med TDC, alene tillagde operatørerne flere rettigheder, end de allerede var indrømmet i medfør af samtrafikkbekendtgørelsen.

Ovennævnte klage var af TDC indbragt for Teleklagenævnet sammen med **to andre afgørelser, der begge vedrørte tilsvarende afsnit i to konkrete samhusningsaftaler mellem TDC Totalløsninger A/S på den ene side og GlobalConnect og Telia på den anden (IT- og Telestyrelsens afgørelser af 26. oktober 2004 og 3. november 2004 (j.nr. 721-2004-058 og 721-2004-059).**

Forelagt disse to sager fandt nævnet, at behandlingen af sagerne skulle afvente udfaldet af Teleklagenævnets afgørelse i ovennævnte generelle sag vedrørende ændringer i TDCs gældende standardaftale om samhusning (j.nr. 721-2004-060). Begrundelsen herfor var, at Teleklagenævnet ved evt. at træffe afgørelse i disse to konkrete sager indirekte vil fastlægge, hvilken afgørelse IT- og Telestyrelsen efterfølgende burde træffe i den hjemviste del af den generelle sag. Herved ville TDC blive frataget mulighederne for en reel 2. instans behandling af den generelle sag. Teleklagenævnet fandt det derfor rigtigst at afvente IT- og Styrelsens fornyede behandling af den hjemviste del af sagen vedrørende TDCs gældende samhusningsaftale. For så vidt angik denne sag, meddelte IT- og Telestyrelsen efterfølgende, at styrelsen havde besluttet ikke at foretage sig videre – dvs. at styrelsen afstod fra at foretage en fornyet behandling af sagen. På denne baggrund traf Teleklagenævnet på et efterfølgende nævnsmøde afgørelse om at give TDC **medhold** i de to klager vedrørende det nærmere indhold af de to konkrete samhusningsaftaler med GlobalConnect og Telia. Disse to sager blev således afgjort i overensstemmelse med det faktiske udfald af TDCs klage vedrørende indholdet af den generelle samhusningsaftale på baggrund af IT- og Telestyrelsens beslutning om ikke at foretage en fornyet behandling af det hjemviste spørgsmål. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at de omtvistede aftalepunkter i begge de to klagesager vedrørende konkrete samhusningsaftaler indholdsmæssigt var sammenfaldende med klagen vedrørende TDCs generelle samhusningsaftale.

Klage fra TDC Totalløsninger A/S (herefter benævnt TDC) over IT- og Telestyrelsens afgørelse af 18. oktober 2004 vedrørende ændring af varslingsfrist for prisændringer i eksisterende aftale om gensalg mellem TDC og Tele2 (j.nr. 721-2004-055).

IT- og Telestyrelsen havde i en afgørelse truffet beslutning om, at Tele2s anmodning om en ændring af den gældende varslingsfrist for prisændringer i en med TDC indgået gensalgsaftale var at betragte som en rimelig anmodning. Som begrundelse for sin afgørelse havde styrelsen henvist til, at de grunde til at afvise anmodningen fra Tele2, som TDC havde fremført, ikke var blandt de grunde, der var nævnt i telelovens § 65, stk. 1, nr. 1 - 3. TDC havde i sin klage blandt andet anført, at selskabets gensalg blev foretaget i overensstemmelse med bestemmelserne i samtrafikbekendtgørelsen⁷ samt i bærertjenestebekendtgørelsen⁸, hvorefter TDC alene var forpligtet til at tilbyde Tele2 de samme kontraktvilkår, som TDC tilbød egne slutbrugere, dvs. en varslingsfrist på 30 dage og ikke på 12 uger, som Tele2 havde ønsket. Nævnet besluttede at hjemvise sagen til fornyet behandling i IT- og Telestyrelsen, idet nævnet påpegede, at de hensyn, der efter telelovens § 65, stk. 1, kunne begrunde en afvisning af en anmodning om indgåelse eller ændring af en aftale om samtrafik, udelukkende var af teknisk og driftsmæssig karakter. Det var på den baggrund nævnets opfattelse, at den af styrelsen anvendte hjemmel alene fandt anvendelse i forbindelse med anmodninger om aftaler om selve adgangen til samtrafik, medens bestemmelsen ikke fandt anvendelse på de kontraktvilkår, der var knyttet til aftalen. En anvendelse af bestemmelsen på de vilkår, der i øvrigt var knyttet til en aftale om adgang til samtrafik, ville medføre den efter nævnets opfattelse urimelige og utilsigtede retstilstand, at udbydere med en stærk markedsposition skulle imødekomme samtlige anmodninger om ændring af kontraktvilkår, idet de tekniske anvisningsgrunde, der var nævnt i bestemmelsen, kun rent undtagelsesvis ville kunne begrunde en afvisning af anmodninger om ændringer i tilknyttede kontraktvilkår. Nævnet fandt på den baggrund, at spørgsmålet om, hvorvidt TDC ifølge loven var forpligtet til at imødekomme Tele2s anmodning om ændring af varslingsfristen, måtte afgøres efter andre bestemmelser i telelovgivningen end dem, som styrelsen havde anvendt. Nævnet fandt endvidere, at IT- og Telestyrelsens afgørelse på visse punkter hverken var tilstrækkelig konkret eller tilstrækkelig begrundet. Nævnet henstillede derfor over for styrelsen, at styrelsen ved den fornyede behandling af sagen tog stilling til længden af en eventuel forlængelse af varslingsfristen, ligesom nævnet indskærpede, at styrelsens afgørelser opfyldte forvaltningslovens regler om begrundelsespligt, for så vidt angik samtlige led i den eller de bestemmelser, som tjente som hjemmel for styrelsens afgørelser.

⁷ Jf. note 3.

⁸ Bekendtgørelse nr. 852 af 28. september 2001 om, hvilke grundlæggende bærertjenester, tjenester og faciliteter og fysiske eller logiske samtrafikgrænseflader, der indgår i samtrafikprodukter.

Klage fra Cybercity A/S og TDC Totalløsninger A/S (herefter benævnt TDC) over IT- og Telestyrelsens afgørelse af 27. maj 2005 om ændring af bestemmelser om krydstale i eksisterende aftale om adgang til delt rå kobber, (j.nr. 721-2005-021 og -022).

Teleklagenævnet traf afgørelse om at hjemvise en sag om forringelser af bredbåndskvaliteten til fornyet behandling i IT- og Telestyrelsen. IT- og Telestyrelsen havde truffet afgørelse om, at en bestemmelse i en eksisterende aftale om Cybercitys adgang til TDC delte rå kobberforbindelser fortsat kunne indeholde en bestemmelse om, at forringelser på forbindelsen, som skyldtes indkobling af bredbåndsforbindelser forskellige steder på kabelstrækningen, ikke skulle betragtes som forstyrrelser eller fejl, som TDC havde pligt til at afhjælpe. Samtidig traf styrelsen dog afgørelse om, at det fremover skulle fremgå af samtrafikaftalen mellem parterne, at TDC havde pligt til afhjælpning, hvis en forringelse medførte en de facto-afbrydelse af forbindelsen. Den påklagede afgørelse var truffet på baggrund af en anmodning fra Cybercity om at få ændret selskabets samtrafikaftale med TDC på det pågældende punkt, hvorfor IT- og Telestyrelsen i sin afgørelse henviste til telelovens § 65, stk. 1, hvorefter det påhvilede styrelsen at træffe afgørelse om, hvorvidt der forelå en rimelig anmodning om ændring af en aftale om samtrafik, der skulle imødekommes. Som begrundelse for sin afgørelse henviste Teleklagenævnet til sin afgørelse 30. marts 2005, j.nr. 721-2004-055, hvori nævnet havde vurderet, at telelovens § 65, stk. 1, alene regulerede spørgsmål i relation til selve adgangen til samtrafik, men ikke spørgsmålet om, hvilke vilkår der i øvrigt skulle gælde for en tildelt adgang. Nævnets begrundelse for denne vurdering var, at de hensyn, der efter § 65, stk. 1, nr. 3, kunne begrunde en afvisning af en anmodning om indgåelse eller ændring af en aftale om samtrafik, udelukkende var af teknisk og driftsmæssig karakter. En anvendelse af bestemmelsen på aftalevilkår i tilknytning til en aftale om adgang til samtrafik ville således medføre den efter nævnets opfattelse utilsigtede retstilstand, at udbydere med en stærk markedsposition skulle imødekomme samtlige anmodninger om indgåelse eller ændring af aftalevilkår, idet de tekniske og driftsmæssige afvisningsgrunde, der var nævnt i § 65, stk. 1, nr. 3, jf. § 50, kun rent undtagelsesvist ville kunne begrunde en afvisning af en anmodning vedrørende kontraktvilkår. Nævnet fandt på den baggrund, at telelovens § 65, stk. 1, ikke indeholdt hjemmel for styrelsens kompetence til at behandle sagen, hvorfor sagen hjemvistes til IT- og Telestyrelsen til fornyet behandling. Nævnet bemærkede samtidig, at nævnet havde forståelse for baggrunden for IT- og Telestyrelsens anvendelse af den nævnte bestemmelse i teleloven i den forelagte sag, idet teleloven ikke som forudsat i det bagvedliggende adgangsdirektiv⁹ syntes at indeholde bestemmelser, der gav IT- og Telestyrelsen en umiddelbar kompetence til at påse, at udbydere efterkom rimelige anmodninger om adgang til samtrafik på rimelige vilkår. Nævnet henviste således til, at de nationale myndigheder efter adgangsdirektivets artikel 12 skulle kunne pålægge udbydere forpligtelser til at efterkomme rimelige anmodninger om adgang til og anvendelse af speci-

⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/19/EF om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter.

fikke netelementer og tilhørende faciliteter blandt andet i tilfælde, hvor den nationale tilsynsmyndighed var af den opfattelse, at nægtelse af adgang eller urimelige vilkår og betingelser med tilsvarende virkning ville kunne hindre, at der blev skabt et holdbart konkurrencebaseret marked i detailleret, eller ville være i modstrid med slutbrugernes interesser. Nævnet henviste samtidig til ULL-forordningens artikel 3, stk. 2, hvorefter udbydere skulle imødekomme rimelige anmodninger fra adgangsberettigede om adgang til abonnentledninger og tilhørende faciliteter på gennemsigtige, rimelige og ikke-diskriminerende vilkår. Efter samme artikel skulle tvister i relation hertil løses efter de nationale bilæggelsesprocedurer, som ifølge forordningens artikel 4, stk. 5, var forudsat indført. Det var på denne baggrund nævnets vurdering, at hensigten med de nævnte EU-retsakter var, at de nationale tilsynsmyndigheder på det omhandlede område skulle forlenes med den fornødne kompetence både til at påse, at udbydere blev indrømmet adgang til samtrafikprodukter efter de angivne kriterier, og at dette skete på rimelige vilkår. Dette havde efter nævnets opfattelse ikke fuldt ud fundet udtryk i lovtæksten¹⁰.

Klage fra TDC Totalløsninger A/S (herefter benævnt TDC)) over IT- og Telestyrelsens afgørelse af 14. december 2004 vedrørende levering af basal taletelefonitjeneste til fritidsbolig på øen Hjelm. (j.nr. 722-2005-002).

TDC klagede over en afgørelse fra IT- og Telestyrelsen, hvorefter selskabet var forpligtet til at levere en basal taletelefonitjeneste til en slutbrugers fritidsbolig beliggende på øen Hjelm. Baggrunden for sagen var, at TDC i forbindelse med en nedgang i Hjelm Fyrs strømforsyning havde revurderet forsyningspligten til fritidsboligen. TDC fandt herefter, at selskabet i henhold til forsyningspligtbekendtgørelsen alene havde forsyningspligt til en bolig, der var beliggende på en sædvanlig adresse, hvilket efter selskabets opfattelse ikke var tilfældet for den omhandlede fritidsbolig. Det var IT- og Telestyrelsens opfattelse, at TDC som forsyningspligtudbyder var forpligtet til i henhold til teleloven at levere de i loven nævnte forsyningspligttydelser til enhver, der anmodede herom, ligesom det af forsyningspligtbekendtgørelsen udtrykkeligt fremgik, at forsyningspligten også gjaldt for fritidsboliger. Styrelsen mente i modsætning til TDC ikke, at forsyningspligtbekendtgørelsens anvendelse af vendingen 'eller anden form for sædvanlig bolig' efter opremsningen af de forskellige former for boliger, der var nævnt i bekendtgørelsen, indebar en indskrænkning i de boligformer, der var omfattet af bestemmelsen. Teleklagenævnet var enig med IT- og Telestyrelsen i, at forsyningspligten omfattede levering af forsyningspligttydelser til enhver, der anmodede herom, hvilket i bemærkningerne til lovforslaget var yderligere præciseret således, at de nævnte ydelser skulle stilles til rådighed for enhver bruger i Danmark, der anmodede herom, uanset hvor i landet vedkommende boede. Ved nærmere at afgrænse leveringsstedet for forsyningspligt-

¹⁰ Nævnets afgørelse foranledigede en ændring af teleloven, således at det i § 65, stk. 2, i den nugældende lov er bestemt, at IT- og Telestyrelsen i forbindelse med anmodninger om indgåelse eller ændring af en aftale om samtrafik kan fastsætte rimelige vilkår for levering af et samtrafikprodukt, jf. lov nr. 1427 af 21. december 2005 om ændring af teleloven.

ydelse bestemte forsyningspligtbekendtgørelsens § 10, stk. 1, indirekte, men mere udførligt, hvilke former for boliger, der var leveringspligt til. Bestemmelsen fastlagde således, at forsyningspligtigheder skulle leveres til et nettermineringspunkt inden for en given slutbrugers bolig. Som ét blandt flere eksempler på sådanne boliger nævner bekendtgørelsen fritidsboliger eller 'anden form for sædvanlig adresse'. Nævnet gav **ikke** TDC **medhold** i klagen. Da boligformen fritidsbolig udtrykkeligt var nævnt i bestemmelsen, anså nævnet det for uomtvisteligt, at denne form for beboelse var omfattet af begrebet bolig i bekendtgørelsens forstand og dermed af forsyningspligten. Nævnet var enig med styrelsen i, at formålet med lovens regler om forsyningspligt var at sikre alle slutbrugere adgang til en række grundlæggende teletjenester, uanset hvor i Danmark slutbrugeren boede. Nævnet påpegede endvidere, at selv om pligten til levering af basale taletelefonitjenester i henhold til telelovens § 16, stk. 2, nr. 1, som udgangspunkt skulle opfyldes ved levering af traditionel taletelefoni via faste net, så ville forpligtelsen dog ifølge bemærkningerne til lovforslaget også kunne opfyldes ved hel eller delvis levering af telefonitjenester via radiobaserede net, herunder eventuelt via mobilnet.

Klage fra Hunters House A/S over sekretariatets afgørelse af 25. august 2005 om afvisning af selskabets klage (j.nr. 731-2005-27).

Klageren, der var kunde hos TDC, ønskede at generhverve fastnetnumre i nummerserien 31, som firmaet tidligere havde været abonnent på. Sekretariatet havde afvist klagen, fordi det påklagede forhold ikke var omfattet af Teleklagenævnets kompetence på nummerområdet. TDC havde i øvrigt afgivet 31-nummerserien i forbindelse med digitaliseringen af selskabets centraler i slutningen af 1990'erne. Den pågældende nummerserie var efterfølgende blevet tildelt mobiltelefonselskabet 3. Teleklagenævnet kunne i det hele tilslutte sig sekretariatets begrundelse om, at klagen ikke var omfattet af nævnets kompetence på nummerområdet. Nævnet traf derfor afgørelse om **ikke** at give klageren **medhold** i klagen.

Udover at behandle ovenfor nævnte klager har Teleklagenævnet desuden behandlet en klage over telefonregninger udstedt af Tele2. Sagen var ikke færdigbehandlet i IT- og Telestyrelsen, inden Telebrugernævnet blev nedlagt 1. december 2004. Klagen blev derfor overført til Teleklagenævnets kompetence, jf. § 1, stk. 3, 1. punktum, jf. § 1, stk. 4, i bekendtgørelse nr. 569 af 18. juni 2004 om Teleklagenævnets virksomhed. Teleklagenævnet gav klageren **delvist medhold** i klagen, således at Tele2 blev pålagt at nedskrive det opkrævede beløb for de påklagede opkaldsregistreringer.

Palle Bo Madsen
Formand